

LBRIS

We know
books

Anca Iurașcu

Antidot

Copyright@ Anca Iurașcu

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2022

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din
carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 1, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IURAȘCU, ANCA

Antidot - Partea întâi / Anca Iurașcu. -

București : Editura Up, 2022

ISBN: 978-606-9706-43-5

821.135.1

Editor: Daniela Popa

Redactor: Oana Arion

Bun de tipar: Februarie 2022

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii
dreptului de autor.

Anca Iurașcu

ANTIDOT

Partea întâi

București, 2022

PROLOG

Undeva aproape de Monterrey, Mexic, 2005

O explozie puternică le zdruncină pașii și cei cinci copii se trântiră la pământ în vârful dealului pe care îl urcaseră. Întinși pe iarbă, priviră cu ochii mari și înspăimântați formele caselor împrăștiate prin vale. Cea mai mare dintre ele avea partea din spate curpinsă de flăcări, iar fumul gros care se ridica spre cer făcea ca noaptea să pară mai întunecată, în ciuda strălucirii puternice a lunii și a stelelor.

— La dracu'! Piciule, ți-am spus să pui juma' de pahar! Tu cât ai pus? strigă cel mai mare dintre băieți spre cel de lângă el.

Piciul ridică din umeri. Era mânjit pe haine și pe față de praf și pete verzi de iarbă, aproape camuflat.

— Ce mai contează? A explodat! se stropși Didi, una dintre cele două fete din grupul lor.

— Are dreptate, Bubu! A explodat! Nu e cazul să stăm ca proștii aici. Io zic să ne cărăm mai repede! se agită Zil și se ridică.

Își scutură pantalonii de pământ și firele de iarbă din părul negru și încurcat. Toate hainele lor erau vechi, tocite, rupte și, cel mai adesea, nu pe măsura care trebuia. Fetele cel puțin nu văzuseră rochii sau fuste niciodată. Toți purtau pantaloni maro sau negri, scurtați cu foarfeca și legați în talie cu sfoară și în sus cămăși prea largi sau tricouri prea lungi. Habar n-aveau de unde le aducea Profesorul hainele.

— Crezi că a murit? întrebă Didi nu pe cineva anume.

— Nu știi, dar, oricum, toate experimentele lui s-au dus pe apa sâmbetei, răspuse Zil, privind casa arzând.

Milulu, cea mai mică dintre ei, scâncea în brațele Piciului, tremurând nu de frig, ci de frică. Băiatul o mângâia pe părul roșcat, legănând-o.

— Și unde te duci? întrebă Bubu, privind în sus la Zil.

— Nu știi. Dar e bine să nu stăm grupați. Or să apară pompierii și poliția în curând. Toată lumea știe că Profesorul nu era tocmai ușă de biserică și or să scoțoască peste tot. Or să-și dea seama că am fost acolo. Noi și restul. Or să ne caute. Io n-am chef să fiu exponat la vreo convenție științifică!

Bubu gemu, luând în considerare vorbele prietenului său. El era cel mai normal dintre toți, dacă nu puneai la socoteală ochii albaștri de pisică. Cel puțin pe dinafară era cel mai normal. Zil, sârmanul, avea o

coadă de lup de toată frumusețea, pe care se chinuia să o ascundă. Slavă Domnului pentru pantalonii largi! Didi avea un gât lung ca de găscă, era albă la piele ca varul și ochii ei negri erau ca de pasăre. În spate, pe omoplați, avea niște excrescențe ciudate, de parcă urma să-i crească aripi. Piciul era grăsun și cel mai rău pentru el era că avea mai mult păr pe corp decât toți ceilalți la un loc. Norocul lui că nu și pe față. Cel puțin nu încă. Dar avea mustați ca de bursuc. Mai era și faptul că nu vorbea. Nu știa nimeni dacă era mut sau pur și simplu nu voia să vorbească. Milulu arăta și ea aproape normal, dacă ignorai membranele care i se întindeau între degetele de la mâini și de la picioare și culoarea ei măslinie, într-un contrast deranjant cu părul ca focul. În plus, era mereu bolnavă.

— Ai dreptate. Va trebui să ne despărțim.

Se ridică în fund și se uită îngrijorat la prietenii lui. De fapt, nu prieteni, aliați! Toți îl priveau ca pe un lider, pentru că era cel mai mare și n-avea decât doisprezece ani. Didi era de-o seamă cu el, dar nimeni nu o lua drept conducătoare. Avea gura prea mare. Bubu era deștept și Profesorul îl ținuse cel mai mult prin preajmă ca să îl ajute cu experimentele când asistentul lui era plecat. De-asta știuse cum să umble cu substanța aia explozivă. Pe etichetă scria Nitroglicerina și îl văzuse pe asistent când îi explodase în eprubetă. Mai că îi arsese degetele.

Se gândi câteva minute și se uită pe rând la ei, socotind.

— Bine, decretă. Didi, tu și Zil o luați încolo, spre sud.

Le arată un drum spre partea dreaptă a dealului.

— Eu, Piciul și Milulu mergem în direcția opusă.

Zil mârâi iritat.

— Nu pot să-l iau eu pe Pici?

Didi se strâmbă la el.

— Știi bine că nu-i putem separa pe Pici și pe Milulu. Dacă ai chef să-i iei pe amândoi, n-ai decât, îi spuse Didi, vrând să pară indiferentă.

Dar toți știau că avea o pasiune ciudată pentru Bubu. Inclusiv Bubu, care o cam evita. Și, pentru o clipă, el se uită panicat la Zil.

— Bine, fie! cedă Zil, dând ochii peste cap. Hai, Didi!

Întinse mâna spre ea și fata o apucă, ridicându-se. Își scutură și ea hainele. Cei doi nu spuseră nimic, doar porniră să coboare dealul spre drumul prăfuit. Bubu se uită după ei cu strângere de inimă. Ar fi fost mai bine dacă ar fi putut rămâne toți cinci. Le-ar fi fost mai ușor să se descurce.

Oftă, ridicându-se. Piciul îi urmă exemplul, cu Milulu prinsă de el ca un șarpe încolăcit pe o creangă. Fetița avea doar cinci ani.

— Bubu, zise ea, trăgându-și nasul. Mi-e frică!

El o privi, înghițind în sec. Milulu îl iubea pe Pici, dar întotdeauna vorbea cu Bubu, ca și cum ar fi fost veriga de legătură dintre ea și băiatul mut. O mângâie pe păr, încercând să zâmbească.

— Las-o jos, îi spuse Piciului.

Micuța încă îl ținea de mână pe Pici când porniră și ei spre celălalt drum care se vedea în zare. Tenișii lor din pânză subțire erau murdari și la fel de roși ca

hainele, dar erau mai buni decât tălpile goale. Băiatul mai mic îl privi pe Bubu întrebător: *Unde mergem?* Cumva, mereu putuse să îl înțeleagă, chiar dacă nu vorbea.

— Mergem să o căutăm pe Nana.

CAPITOLUL 1

Yuma, Arizona, 2012

JACKIE se mai uită o dată în oglindă, aranjând câteva șuvițe rebele de păr roșcat după urechi, apoi își luă geanta roșie de pe masa din hol și ieși din casă. Încuie ușa și se grăbi pe aleea pietruită până la mașina care o aștepta pe trotuar. Se urcă pe scaunul din dreapta, trântind portiera.

— Ai întârziat. Din nou, îi spuse Seth, zâmbind indulgent, în timp ce pornea motorul.

— Nu știam că trebuia să mă prezint la mașina ta la vreo oră anume! îi trânti, rânjind și bătând fals din gene.

Nici nu îi trebuia mai mult de atât ca să obțină tot ce voia de la el. Cum ar fi s-o ducă și s-o aducă mereu de la jobul part-time pe care îl avea după ore. Nu că i-ar fi fost foarte incomod, oricum, pentru că lucrau împreună și erau și colegi la facultate. Jackie era foarte

frumoasă, mai ales cu rochia ei roșie lungă până la genunchi și strânsă pe corp, iar Seth ar fi făcut orice ca să-i fie pe plac. Ea fusese mereu amabilă, dar știa că de aici și până la a o convinge să iasă cu el era cale lungă.

— Ce-ți mai face câțelul? îl întrebă, punându-și centura de siguranță.

— E mai bine acum.

Desigur că trebuia să întrebe de Fat Boy! Își dădu ochii peste cap. Nu *Ce mai faci, Seth?*, ci *Ce mai face câțelul?* Îl duse la veterinar cu o zi în urmă când i se făcuse rău și îi povestise că trebuia să îl țină la regim, dacă voia să nu îi cedeze ficatul. Îl avea de când avea vreo șapte ani și îl luase cu el când venise să studieze în Yuma, ca să nu stea complet singur. Jackie era mai norocoasă. Ea locuia în oraș, împreună cu tatăl său.

— Mă bucur. Te rog, poți să oprești la *Mickey's*? îl întrebă, scotocind în geantă după portofel.

Seth râse, clătinând din cap. Dacă o făcea cocoloș, putea s-o înghesuie cu totul în geanta aia, atât era de mare. Nu era de mirare că nu-și găsea nimic niciodată în ea. Trase pe dreapta în fața localului.

— Eu vreau o cafea și un sandviș. Tu vrei ceva?

— Nu, mersi. Te aștept aici.

— Bine, zise ea și ieși victorioasă din mașină cu portofelul în mână.

Înăuntru era răcoare. Aerul condiționat funcționa aproape în permanență. În spatele teighelei era o femeie pe la vreo treizeci de ani cu părul negru și ochii mici, ca de chinezoaică. Îi zâmbi binevoitoare, când o văzu. Purta clasică uniformă cu șorț alb în față și cu

un soi de bonețică asortată pe cap, de parcă erau încă în anii '50.

— Bună, Grace! îi spuse zâmbitoare femeii.

— Bună și ție. Ce să fie azi?

— Ca de obicei, te rog. O, dar fără ciocolata lui Seth!

Grace zâmbi și începu să-i pregătească sandvișul, gândindu-se că fetei îi mai trebuia și câte o masă sănătoasă din când în când. Îl cunoștea pe tatăl ei, Philippe. Phil, îi spuneau. Îi mai făcuse morala asta și cu alte ocazii, dar nu prea avea cu cine să discute. Omul era la muncă aproape permanent, iar Jackie era pe același drum.

Cât așteptă, fata, așezată pe un scaun de bar înalt în fața teighelei, tastă febril pe telefonul mobil. Prietena ei, Lara, avea obiceiul să îi scrie despre escapadele sale amoroase, non-stop. Nu o deranja, desigur. Dimpotrivă, i se părea chiar amuzant, dar se întreba adesea dacă tot ce îi scria în mesajele alea deocheate era adevărat. Lara o rugase să plece cu ea la Universitatea din Phoenix. Ar fi fost minunat. Însă Jackie nu putuse să-l lase singur pe Papa. Mama îi murise când ea avea vreo zece ani și de-atunci îi luase locul în casă, pentru că tatăl ei nu avea destul timp și de muncă și de copil și de gospodărie. O vreme angajase o femeie să îi ajute, până când Jackie mai crescuse și îi spusese că se descurcă și singură.

Oftă. Era de prea mult timp adultă și-i lipsea prietena ei ca să-i amintească și de copilărie. Cu sandvișul și cafeaua în mâini, își luă la revedere de la Grace și ieși. Seth o aștepta lângă mașină, fumând. Nu era deloc un băiat urât, cu părul lui negru strâns în

coadă la spate și cu ochi căprui-aurii. Purta un tricou bleu și blugi și părea foarte musculos îmbrăcat așa.

— Am stat așa mult?

El strivi mucul țigării cu vârful pantofului și-i deschise portiera.

— Nu mai mult ca de obicei.

Se urcă la volan și râse când îi văzu fața îmbufnată. Se pregătea să-i dea o replică supărată, când îi sună telefonul.

— Da, Papa?

— Jackie, scumpo, mai ajungi azi?

— Ajungem în douăzeci de minute, Papa!

— Ah, te-a luat Seth? Ce bine! Încercați să vă grăbiți. Am o tonă de treabă!

— Bine, Papa! Nu te mai agita atât. Știi că-ți face rău.

Îi făcu semn lui Seth să se grăbească.

— Fată dragă, oftă omul, am o mulțime de chestii de sortat pentru tine, iar pentru Seth tocmai a ajuns un specimen foarte interesant, acum două ore. Deja știm ce ne trebuie, dar nu avem pe nimeni care să se ocupe de operație, pentru că doctorul Fabian e total prins în nu știu ce ședință. Și știi și tu cum se depreciază speciemenele...

— Da, Papa. Te rog, nu mai fi așa îngrijorat! Ne vom descurca.

Jackie era optimistă. Personalul limitat al laboratorului mereu îi făcea să întârzie termenele și nu era prea plăcut atunci când aveai de-a face cu Armata sau cu agențiile de control ale armelor biologice. Adora să-și petreacă timpul printre toate mostrele de

ADN, țesuturi și celule de la laborator, dar câteodată era chiar obositor. Norocul ei era că ea și Seth făceau cu schimbul. Închise telefonul și îl aruncă în geantă, posacă.

— Înțeleg că azi ești de rând la Morgă?

— Da.

— Papa zice că ai o surpriză pregătită de vreo două ore.

Seth mârâi. Ce surprize puteai găsi la Morgă? În afară de un *exemplar* viu în locul nepotrivit, văzuse cam de toate. Asta însemnând tot soiul de mutații genetice. Întotdeauna avea de-a face cu animale, nu cu oameni, din fericire! Oamenii care ajungeau la Morga laboratorului erau adesea morți în condiții suspecte, cum ar fi atentate teroriste, experimente ilegale asupra propriilor trupuri în lipsa altor voluntari și alte cauze asemănătoare. Și erau extrem de rari.

Experimentele laboratorului erau majoritatea importante pentru sănătatea generală a populației și, mai cu seamă a soldaților, precum și pentru dezvoltarea unor soluții genetice care să împiedice potențialele arme biologice. Știa că nu e tocmai etic să folosești animalele pe post de subiecte de testare, dar, datorită importanței cercetărilor, până și statul închidea ochii. În plus, laboratorul dădea mai întâi raportul Armatei. Rapoarte săptămânale, că tot veni vorba! Alea pe care ei le mai întârziu din cauza lipsei de personal. De fapt, asta era și motivul pentru care studenții se ocupau de treburile mărunte.

Seth nu era mare fan al cadavrelor de la care recolta diverse părți necesare pentru alte experimente. Sau,

cel puțin, nu era mare fan al mirosurilor lor. Jackie, de exemplu, nu avea astfel de probleme, ceea ce i se părea uimitor, la cât de sensibile pot fi fetele!

Ajunși la laborator, portarul le făcu vesel cu mâna din micuța cabină de la poartă și ridică bariera, lăsând mașina să intre în curte. Cum laboratorul se afla într-o zonă extrem de izolată, măsurile excesive de protecție nu erau indispensabile. Ele existau și erau pregătite pentru situații excepționale, dar cum clădirea de la suprafață nu era decât un simplu institut pentru cercetare meteorologică, nu vedeai nici țipenie de om prin apropiere, în afară de cei din personal. Laboratorul în sine se afla sub pământ, ferit de ochii presei și ai opiniei publice, date fiind experimentele care se aflau în desfășurare.

Seth parcă mașina în locul obișnuit, în spatele clădirii modeste de la suprafață. Mai erau și alte mașini acolo, bineînțeles, toate având pe ele așa-zisa emblemă a institutului. Ei coborâră și se îndreptară spre intrarea din spate a laboratorului. Înăuntru era la fel de răcoare ca la Mickey's.

— Când pot să vin să-l văd pe Fat Boy? întrebă Jackie, cât așteptară liftul.

— Știi, chiar asta m-a întrebat și el azi-dimineață. Când mai vine pe la noi drăguța domnișoară Fay?

Se urcară în lift, râzând.

— Acum, vorbind serios, ar trebui să ies mai des cu el la plimbare. Să-l pun să facă mișcare. Mă gândesc că o oră în fiecare seară ar fi un început bun. Dacă vrei să vii cu noi... Fat Boy abia te-așteaptă.